

[Ministeren for offentlige arbejder.]

anlæg for følgende beløb: for Københavns Telefon Aktieselskabs område 2 409 mill. kr., for Jydsk Telefon-Aktieselskabs område 1 426 mill. kr. og for Fyns kommunale Telefonselskabs område 341 mill. kr., hvilket giver en samlet investering på 4 176 mill. kr. Hertil kommer så de investeringer, der skal gennemføres inden for den del af telekommunikationsområdet, som i dag dækkes af post- og telegrafvæsenet, hvilket beløb for den kommende 20 års periode er opgjort til 1 019 mill. kr.

Jeg ved ikke, om det ærede medlem anser disse tal, som hviler på realistiske forudsætninger, som udtryk for, at der fremover ikke kræves særlige investeringer inden for telefonområdet. For mit eget vedkommende føler jeg i det mindste ikke trang til at skulle belaste statskassen med yderligere udgifter på over 200 mill. kr. om året til telefoninvesteringer, når det er muligt, at de statskontrollerede telefonselskaber selv kan fremskaffe disse penge på den måde, som det er sket hidtil, nemlig i det væsentlige gennem låneoptagelser på det private lånemarked.

Medens jeg taler om penge, mener jeg også at burde anholde et andet af det ærede medlem fremført synspunkt, som efter hans opfattelse taler for en snarlig statsovertagelse af telefonselskaberne, nemlig at man blot ved at indløse den del af selskabernes kapitaler, som staten ikke disponerer over, i alt godt 150 mill. kr., kan overtage

„samtlige selskabers anlæg, ejendomme, lagerbeholdninger, aktiver og passiver.“

Jeg er glad for, at det ærede medlem fik det sidste ord, ordet „passiver“, med i opremsningen af, hvad der kunne overtages, men jeg mener, at det ærede medlem i sin fremsættelsestale burde have gjort det høje ting opmærksom på, hvad overtagelse af telefonselskabernes passiver økonomisk ville betyde for statskassen, idet man jo let får det indtryk, at man blot ved at betale godt 150 mill. kr. kan erhverve anlæg m. v. til en værdi af over 1 milliard kr. Så simpelt er det ikke, idet staten ved en opsigelse af telefonkoncessionerne har pligt til i henhold til de for telefonselskabernes pensionskasser godkendte vedtægter at overtage pensionsbyrden for samtlige pensionsberettigede funktionærer ved selskaberne. Det drejer sig om overtagelse af i alt 7 500 pensionsberettigede

funktionærer af det samlede personale på knap 15 000 mennesker, som er beskæftiget ved de tre selskaber. Pensionsbyrden for de førstnævnte funktionærer andrager i dag knap 450 mill. kr., og af dette beløb mangler selskaberne i deres pensionsfonds endnu at dække ca. 200 mill. kr., for hvilket beløb der ganske vist er fuld sikkerhed i anlæggene.

Det er endvidere klart, at en statsovertagelse af et telefonpersonale på ca. 15 000 mennesker, som endnu for en stor del er lønnet lidt bedre end de tilsvarende tjenestemænd inden for andre statsvirksomheder, ville skabe betydelige problemer ved indplacering i statens lønningssystem, selv om jeg naturligvis er på det rene med, at der i det mindste for den del af telefonpersonalet, der er ansat som pensionsberettigede tjenestemænd i selskaberne, måtte blive tale om en overgangsperiode af betydelig længde, hvor disse højere lønede tjenestemænd skulle oppebære personlige tillæg el. lign. En sådan overgangsordning ville næppe undgå at medføre lønningsmæssige problemer i forhold til statens øvrige tjenestemænd som helhed.

Endelig har staten i tilfælde af en opsigelse af telefonkoncessionerne pligt til at overtage samtlige de af ministeriet for offentlige arbejder godkendte lån, som de tre telefonselskaber har optaget til finansiering af deres anlæg, og denne lånepost vil pr. 1. marts 1962 andrage et beløb på ca. 750 mill. kr., som statsgælden altså skulle forøges med, hvis det ærede medlems forslag blev vedtaget.

Allerede af det her fremførte vil det fremgå, hvilke meget betydelige problemer der er forbundet med en opsigelse af de tre telefonkoncessioner, og jeg tvivler på, at det havde været muligt at løse disse problemer, selv om der var taget beslutning om opsigelse af telefonkoncessionerne allerede for flere år siden. Det står mig klart, efterhånden som disse problemer er tydeliggjort for mig, at der må længere tid end et par år til at skabe den fornødne enhed af de nuværende fire telefonadministrationer; og de enorme økonomiske konsekvenser, som en statsdrift af en enhedstelefon ville medføre, har givet mig den opfattelse, at det måske vil være lettere at gennemføre en enhed, som dækker hele den indenrigske